

POSTANOWIENIE

P., dnia 19 czerwca 2017r .

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: sędzia przewodnicząca

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu** – J. D.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 czerwca 2017r.

sprawy **skazanego M. F. (F.)**,

syna W. i K. z domu B., urodzonego (...) w S.

na skutek – z urzędu - w przedmiocie wydania wyroku łącznego

w przedmiocie umorzenia postępowania

postanawia

1. na podstawie art. 572 k.p.k. w zw. z art. 85 a contrario k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) **umorzyć postępowanie o wydanie wobec skazanego M. F. wyroku łącznego z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego;**
2. na podstawie § 1, § 2, § 4 ust. 1, 2, 3, § 17 ust. 5, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat A. Ł. kwotę 147,60 zł (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego;
3. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 18 maja 2017r. do Sądu Okręgowego w Poznaniu wpłynęło pismo Dyrektora Zakładu Karnego we Wronkach, zawiadamiające o zachodzeniu według w/w organu wykonawczego warunków do wydania wyroku łącznego wobec skazanego M. F.. Do pisma dołączono wykaz aktualnie wykonywanych kar pozbawienia wolności wobec skazanego w sprawach Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn.. akt III K 81/08 i Sądu Rejonowego w Szamotułach o sygn.. akt II K 1187/16.

Działając na podstawie art. 570 k.p.k. z urzędu Sąd ustalił w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, że M. F. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

1. **wyrokiem Sądu Rejonowego we Wrześni** z dnia 26 czerwca 1997 r., **sygn. akt II K 161/97** za przestępstwo z art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 210 § 11 d.k.k. i art. 210 § 11 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. popełnione w dniu 21 marca 1997 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby, a następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 23 maja 2002 r., sygn. akt II Ko 180/02 zarządzono jej wykonanie, przy czym kara pozbawienia wolności została wykonana w całości w dniu 26.09.2003r.

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 17 marca 1998 r., sygn. akt VI K 1025/97 za:

- przestępstwo z art. 208 d.k.k. i art. 11 § 1 d.k.k. w zw. z art. 208 d.k.k. i art. 58 d.k.k. popełnione w okresie od 11 grudnia 1996 r. do 28 czerwca 1997 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, grzywnę w wysokości 3000 zł;
- przestępstwo z art. 166 d.k.k. popełnione w dniu 3 lipca 1997 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,
- przestępstwo z art. 166 d.k.k. popełnione w dniu 3 lipca 1997 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

a następnie powyższe jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, przy czym kara pozbawienia wolności została wykonana w całości w dniu 10.04.2000r.

3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 14 listopada 2001 r., sygn. akt II K 212/01 za:

- przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. popełnione w dniu 29 listopada 2000 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- przestępstwo z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 29 listopada 2000 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,

a następnie powyższe jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym kara pozbawienia wolności została wykonana w całości w dniu 24.11.2003r.

4. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 stycznia 2009 r., sygn. akt III K 81/08 za:

- przestępstwo z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnione w dniu 4 sierpnia 2007 r. na karę 15 lat pozbawienia wolności,
- przestępstwo z art. 226 § 1 k.k. popełnione w dniu 10 maja 2007 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

a następnie powyższe jednostkowe kary pozbawienia wolności połączono i wymierzono karę łączną 15 lat pozbawienia wolności i karę tę skazany odbywa obecnie od dnia 04.08.2007r. do dnia 31.07.2022r.

5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 6 kwietnia 2017r., sygn. akt II K 1187/16 za przestępstwo z art. 222 § 1 k.k. i z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 2 k.k. popełnione w dniu 1 lipca 2016r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i kara ta nie została wykonana nawet w części (skazany ma odbywać ją w okresie od 31.07.2022r. do 27.01.2023r.).

Z informacji o skazanym z Krajowego Rejestru Karnego, opinii o skazanym i danych z bazy CZSW BIS wynika, że M. F. nie został skazany innymi wyrokami, niż wymienione powyżej, poza tym żaden z wymienionych wyroków nie uległ uchyleniu lub zmianie. Po wejściu w życie zmiany przepisów kodeksu karnego, w tym dotyczących kary łącznej, zapadł wobec skazanego wyrok skazujący w sprawie II K 1187/16.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015 r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy

zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.05.2016r. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345). Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następane k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. mają zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego, ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt II K 1187/16 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można teoretycznie stosować zarówno przepisy art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r., jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015r., skoro wszystkie przestępstwa osądzone wskazanymi wyżej w pkt od 1 do 4 wyrokami popełnione zostały przed 1 lipca 2015r., a przestępstwo osądzone w sprawie II K 1187/16 zostało popełnione już po 1 lipca 2015r., jednak stosowanie przepisów obowiązujących poprzednio jest możliwe tylko w sytuacji, gdyby te ostatnie przepisy, czyli sprzed 1 lipca 2015r., okazały się względniejsze dla skazanego w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. Skoro zatem na skutek wejścia w dniu 1 lipca 2015r. w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym, Sąd musiał rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego M. F.. Zgodnie z cytowanym wyżej art. 19 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie M. F.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym.

Uwzględniając treść art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie nie zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego w zakresie skazań wymienionych w pkt od 1 do 5. Zestawiając bowiem daty popełnienia czynów przypisanych skazanemu M. F. w sprawach opisanych wyżej w pkt od 1 do 5 oraz daty wydania wyroków w tych sprawach, objętych postępowaniem w przedmiocie wydania wyroku łącznego, przy przyjęciu za punkt wyjścia jako chronologicznie pierwszego - według zasad wynikających z przepisów art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. - wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 26.06.1997 r. w sprawie o sygn. akt II K 161/97 jest oczywiste, że w stosunku do skazanego nie zachodziłyby warunki do orzeczenia jednej kary łącznej, a tym samym wydania wyroku łącznego, obejmującego wszystkie pięć wymienionych skazania, skoro przestępstwa osądzone w sprawach o sygn. akt VI K 1025/97, II K 212/01, III K 81/08 i II K 1187/16 zostały popełnione już po wydaniu pierwszego chronologicznie wyroku, a więc w sprawie II K 161/97, czyli po 26.06.1997r.

Rozpoznając zatem z urzędu kwestię wydania wyroku łącznego wobec skazanego M. F. Sąd stwierdził, że brak jest warunków do wydania wyroku łącznego w tej sprawie w świetle uregulowań obowiązujących do 30 czerwca 2015r..

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r.), a mianowicie sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu; czy też według art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 1

lipca 2015r.), sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za w/w przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r.).

Sąd omówił na wstępie zasady obowiązujące przy wydawaniu wyroku łącznego zarówno według starych przepisów, tj. obowiązujących do 30 czerwca 2015r., jak i według nowych, tj. obowiązujących od 1 lipca 2015r., gdyż ocena, która z tych ustaw jest względniejsza winna uwzględniać wszystkie zasady wymiaru kary łącznej. Zatem różnic pomiędzy uregulowaniami w zakresie zasad orzekania kary łącznej według starych przepisów i nowych jest kilka, jak to, że według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r. łączeniu podlegać mogą jedynie kary orzeczone za dwa lub więcej przestępstw, które sprawca popełnił, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, przy czym – tak, jak i według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r. – łączeniu podlegają jedynie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Ponadto według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r., zgodnie z art. 92 k.k. (uchylonym od 1 lipca 2015r.), wykonanie kary nawet w całości nie stało na przeszkodzie objęciu takiego orzeczenia wyrokiem łącznym. Przy dokonywaniu oceny, która ustawa dla skazanego *in concreto* w niniejszej sprawie jest względniejsza, miała znaczenie także regulacja zawarta w przepisie art. 85 § 3 k.k., w tym w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r., jako warunek negatywny wymierzenia kary łącznej według nowych zasad, który dotyczył *in concreto* skazanego w niniejszej sprawie. Istotną natomiast zmianą, jest regulacja wprowadzona przepisem art. 85 § 2 k.k. i art. 86 § 4 k.k., a mianowicie, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k., przy czym zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1 – 3 art. 86 k.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. Z kolei według zasad obowiązujących przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym do 30 czerwca 2015r., podstawę łączenia stanowiły kary jednostkowe orzeczone za poszczególne realnie zbiegające się przestępstwa, a nie – tak, jak obecnie od 1 lipca 2015r. – kary łączne.

Analiza dotychczasowych skazań M. F. wskazuje zatem, że według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r., brak jest przesłanek warunkujących wydanie wyroku łącznego, albowiem chronologicznie pierwszym wyrokiem wydanym wobec skazanego był wyrok Sądu Rejonowego we Wrześni z dnia 26 czerwca 1997 r., sygn. akt II K 161/97. Rozpatrując możliwość połączenia kary wymierzonej tym wyrokiem z karami orzeczonymi w późniejszych wyrokach Sąd stwierdził, że wszystkie kolejne przestępstwa zostały popełnione przez skazanego już po dacie omawianego wyroku, a mianowicie w okresie od 11 grudnia 1996 r. do 28 czerwca 1997 r. (przy czym przestępstwo popełnione w tym czasie było przestępstwem ciągłym określonym w art. 58 d.k.k., a więc jako prawnie jedno przestępstwo, zostało ono popełnione dopiero w momencie dokonania ostatniego czynu wchodzącego w jego skład, tj. z dniem 28 czerwca 1997 r. – por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 1976 r., sygn. akt III KR 162/76, OSNKW 1977/3/19), w dniu 3 lipca 1997 r., za co M. F. został skazany w sprawie o sygn. akt VI K 1025/97, w dniu 29 listopada 2000 r., za co został skazany w sprawie o sygn. akt II K 212/01, w dniu 10 maja 2007 r. i w dniu 4 sierpnia 2007 r., za co został skazany w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 81/08 oraz w dniu 1 lipca 2016r., za co został skazany w sprawie Sadu Rejonowego w Szamotułach o sygn.. akt II K 1187/16. Nie było zatem podstaw do objęcia tego wyroku wyrokiem łącznym. Kolejnym chronologicznie wyrokiem wydanym w sprawie skazanego był wyrok Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 17 marca 1998 r., sygn. akt VI K 1025/97, zaś przestępstwa, za które M. F. został skazany trzecim, czwartym i piątym z ww. wyroków, tj. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 14 listopada 2001 r., sygn. akt II K 212/01, wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 stycznia 2009 r., sygn. akt III K 81/08 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 6 kwietnia 2017r. sygn.. akt II K 1187/16, zostały popełnione po dacie przedmiotowego wyroku Sądu Rejonowego w Poznaniu, albowiem miały one miejsce w dniu 29 listopada 2000 r., w dniu 10 maja 2007 r. i w dniu 4 sierpnia 2007 r. oraz w dniu 1 lipca 2017r. Kolejnym wyrokiem skazującym w sprawie M. F. był wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 14 listopada 2001 r., sygn. akt II K 212/01. Natomiast przestępstwa, za które został on skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 81/08 i wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 6 kwietnia 2017r. sygn.. akt II K 1187/16, zostały popełnione w dniu 10 maja 2007 r., w dniu 4 sierpnia 2007 r. oraz w dniu 1 lipca 2017r., a więc już po dacie wyroku Sądu Rejonowego w

Gnieźnie z dnia 14 listopada 2001 r. Kolejnym wyrokiem skazującym w sprawie M. F. był wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 stycznia 2009r. sygn.. akt III K 81/08, natomiast przestępstwo, za które został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 6 kwietnia 2017r. sygn.. akt II K 1187/16, zostało popełnione w dniu 1 lipca 2016r., a więc już po dacie wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 stycznia 2009r. sygn.. akt III K 81/08. Nie było zatem podstaw do objęcia tego wyroku wyrokiem łącznym.

Z tego względu, stosując przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu sprzed noweli, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r., postępowanie o wydanie wyroku łącznego w stosunku do skazanego należałoby umorzyć z uwagi na brak warunków do objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych w sprawach wymienionych wyżej w pkt od 1 do 5 (art. 572 k.p.k.).

W związku z powyższym możliwość wydania wobec skazanego wyroku łącznego rozważano także w odniesieniu do nowych przepisów tj. obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r.

Przepisy **art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396)** uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym, do spraw w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Oznacza to, że **przepisy art. 85 i następne k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. miały zastosowania w niniejszej sprawie do skazanego, ponieważ po dniu 1 lipca 2015r. zapadł wobec wyrok skazujący w sprawie II K 1187/16.**

Rozważając dopuszczalność wydania wyroku łącznego wobec skazanego, uwzględniając dotychczasową karalność skazanego i wydane dotychczas orzeczenia, tj. prawomocnie orzeczone kary wyrokami wymienionymi na wstępie, stwierdzić należy, iż po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy w Szamotułach w dniu 6 kwietnia 2017 roku o sygn. akt II K 1187/16, nie zmieniła się w żaden sposób sytuacja skazanego i co za tym idzie możliwości ukształtowania kary łącznej, a - jak już wyżej Sąd wyjaśnił - sytuacji skazanego w zakresie możliwości wydania wyroku łącznego nie zmienia także nowelizacja kodeksu karnego, która obowiązuje od 1 lipca 2015r, zgodnie z przytoczonym przepisem przejściowym art. 19 ust. 1 cyt. ustawy.

Przystępując w dalszej kolejności do rozważań odnośnie warunków do orzeczenia kary łącznej wobec skazanego według zasad obowiązujących obecnie, czyli w czasie orzekania (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., uwzględniając nowelizację kodeksu karnego obowiązującą od 15 kwietnia 2016r.), przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k., a więc sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, a podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za ww. przestępstwa, z ograniczeniem wynikającym z art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r. Przepis art. 85 § 3 k.k. stanowi natomiast, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Zgodnie z § 3a cyt. Przepisu, jeżeli kara wykonywana lub orzeczona, o której mowa w § 3, stanie się następnie podstawą orzeczenia kary lub kar łącznych, zakaz łączenia kar odnosi się również do tej kary lub kar łącznych.

Wobec powyższego, ustalając, że obecnie podlega wykonaniu wobec skazanego, kara łączna 15 lat pozbawienia wolności orzeczona wobec niego wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 9 stycznia 2009r. w sprawie sygn. akt III K 81/08 (koniec wykonania tej kary łącznej przypada na dzień 04.08.2022r.) oraz nie wykonana nawet w części kara 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach w

sprawie sygn. akt II K 1187/16, należało rozważyć, czy możliwe było połączenie tych jednorodzajowych kar łącznych pozbawienia wolności za przestępstwa osądzone w sprawach opisanych wyżej w pkt 4 i 5, gdyż pozostałe kary orzeczone w sprawach opisanych wyżej w pkt od 1 do 3 nie podlegają łączeniu według zasad wynikających z przepisu art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r., ponieważ zostały wykonane w całości. Zważyć jednak należy, iż wydane wyroku łącznego wobec skazanego według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r. nie było również możliwe nawet w odniesieniu tylko do nie wykonanych dotąd choćby w części kar orzeczonych w sprawach III K 81/08 i II K 1187/16 ponieważ w niniejszej sprawie mamy do czynienia z negatywną przesłanką do wydania wyroku łącznego, obejmującego kary wymierzone w sprawach III K 81/08 i II K 1187/16, określoną w przepisie art. 85 § 3 k.k. Zważyć bowiem należy, iż przestępstwo osądzone w sprawie II K 1187/16 skazany popełnił na terenie zakładu karnego we Wronkach w dniu 1 lipca 2016r., a więc w czasie po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary łącznej orzeczonej w sprawie III K 81/08 (skazany od bywa w/w karę w okresie od 04.08.2007r. do dnia 31.07.2022r. Skazany popełnił zatem przestępstwo osądzone w sprawie II K 1187/16 w czasie odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie III K 81/08, a w związku z tym brak warunków do wydania wyroku łącznego obejmującego kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach III K 81/08 i II K 1187/16, mimo, że nie zostały one wykonane w całości i są karami tego samego rodzaju. W sprawie zaistniała bowiem negatywna przesłanka do wydania wyroku łącznego z art. 85 § 3 k.k., co powodowało konieczność umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego w całości na podstawie art. 572 k.p.k.

Z uwagi zatem na fakt, że w sprawie M. F. nie zostały spełnione podstawowe przesłanki określone w art. 85 k.k. (i to zarówno przy uwzględnieniu brzmienia tego przepisu obowiązującego do 30 czerwca 2015r., jak i w obecnym brzmieniu tego przepisu) należało uznać, że nie zachodzą warunki do wydania wobec niego wyroku łącznego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji postanowienia, o kosztach obrony z urzędu orzekając na podstawie przepisów powołanych w pkt 2 postanowienia.

W związku z umorzeniem postępowania, jak w punkcie 1 sentencji, na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 626 § 1 k.p.k. kosztami postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego obciążono Skarb Państwa.

/-/ SSO Dorota Biernikowicz